Duhul Profeției: Strigătul de la miezul nopții

Cele Două Table ale lui Habacuc

Jeff Pippenger
2012-10-13

O Cuvântare de Clarificare

Nu de curând am început să pregătim transcrierea lucrării Cele Două Tabele ale lui Habacuc, pentru a fi tradusă în diferitele limbi reprezentate pe site-ul nostru. Sarcina de a transforma o prezentare orală într-o prezentare scrisă este cu mult mai anevoioasă decât s-ar putea înțelege dacă cineva nu este familiarizat cu toate etapele prin care trebuie trecut pentru a transforma o prezentare orală într-una scrisă, împreună cu dificultățile inerente ale traducerii finale a materialului în diferitele limbi de pe site. Tocmai am început redactarea editorială a primei dintre cele nouăzeci și cinci de prezentări și am descoperit încă o etapă prin care trebuie, de asemenea, să trecem. Aceasta are de-a face cu dezvoltarea progresivă a acestui mesaj din 1989 până în istoria noastră actuală.

În prezentările de acum aproximativ cincisprezece ani existau adevăruri care se aflau într-o stare incipientă de înțelegere. Primul dintre acele adevăruri pe care trebuie să-l clarific este sosirea celui de-al doilea înger în istoria millerită. La vremea aceea am înțeles că al doilea înger a sosit atunci când bisericile protestante au început să-și închidă ușile împotriva prezentării de către Miller a soliei primului înger, în legătură cu încheierea anului 1843. William Miller a lucrat pe baza unei socoteli a timpului despre care credea că identifica faptul că anii lui 1843 au început la 22 martie 1843 și s-au încheiat la 22 martie 1844. El socotise că cele trei profeții care, în cele din urmă, au fost așezate pe cele două hărți sacre aveau să se încheie în anul 1843 și credea că acel an s-a încheiat la 22 martie 1844. El s-a înșelat în două privințe.

Trei profeții — cele 1335 de zile din Daniel 12, cei 2520 de ani ai „șapte vremi” din Levitic 26 și cele 2300 de zile din Daniel 8 — au fost înțelese de Miller ca încheindu-se în martie 1844. După aceea, Domnul l-a călăuzit pe Samuel Snow să înțeleagă nu numai că profețiile se încheiau nu în 1843, ci în 1844; ci Snow a început, de asemenea, să aplice calculul karaim al timpului, care nu era aplicarea cronologică pe care o folosise Miller. Miller folosise calculul rabinic, bazat pe echinocțiu, al timpului, care întemeia anul de la primăvară la primăvară.

În vremea când prezentam Cele Două Table ale lui Habacuc, nu înțelesesem această realitate istorică și foloseam experiența lui Miller pentru a marca 22 martie 1844 drept sosirea celui de-al doilea și începutul timpului de întârziere. Înțelegeam, și încă înțeleg, că sosirea acelui înger corespundea momentului în care protestanții au respins mesajul lui Miller al primului înger, iar pasajul următor era punctul meu de referință.

> „În iunie 1842, domnul Miller și-a ținut al doilea ciclu de prelegeri la biserica de pe strada Casco din Portland. Am socotit un mare privilegiu să particip la aceste prelegeri, căci căzusem sub apăsarea descurajării și nu mă simțeam pregătită să-L întâmpin pe Mântuitorul meu. Acest al doilea ciclu a stârnit mult mai multă agitație în oraș decât primul. Cu puține excepții,

> diferitele denominațiuni au închis ușile bisericilor lor înaintea domnului Miller. Multe cuvântări rostite de la diferite amvoane căutau să dea în vileag pretinsele erori fanatice ale conferențiarului; însă mulțimi de ascultători neliniștiți au participat la adunările lui, și mulți nu au putut intra în clădire. Adunările erau neobișnuit de liniștite și atente." Life Sketches, 27.

Am înțeles că închiderea ușilor pentru solia lui Miller a marcat începutul respingerii primului înger și, în acord cu înțelegerea lui Miller privind calcularea timpului pe baza metodei rabinice / a echinocțiului, am presupus că 22 martie 1844 a marcat încheierea anului 1843. Prezentarea lui Miller la Portland, în iunie 1842, este în realitate un semn de hotar care identifică o respingere progresivă ce s-a încheiat în cele din urmă la 18 aprilie 1844, dar la vremea prezentărilor nu recunoscuserăm aplicarea de către Samuel Snow a calculării timpului după metoda caraiteană.

În prima prezentare pe care am început să o revizuim redacțional, am început să observ că ceea ce a fost consemnat la acel timp pare să contrazică ceea ce învățăm acum. Contrazice și nu contrazice. Este pur și simplu o accentuare a sosirii progresive a celui de-al doilea înger și, de asemenea, o ilustrare a desigilării progresive a acestui mesaj, așa cum s-a întâmplat și în istoria millerită. Această notă de clarificare ar trebui să se adreseze acelora care s-au poticnit de identificarea noastră a datei de 19 aprilie 1844 ca prima dezamăgire millerită și de ceea ce a fost învățat în trecut.

> „Primul și al doilea mesaj au fost date în anii 1843 și 1844, iar noi ne aflăm acum sub proclamarea celui de-al treilea; însă toate cele trei mesaje mai trebuie încă proclamate. Este la fel de esențial acum ca oricând mai înainte ca ele să fie repetate acelora care caută adevărul. Prin scris și prin viu grai trebuie să facem să răsune proclamarea, arătând ordinea lor și aplicarea profețiilor care ne aduc la mesajul celui de-al treilea înger. Nu poate exista un al treilea fără primul și al doilea. Aceste mesaje trebuie să le vestim lumii prin publicații, prin cuvântări, arătând, în șirul istoriei profetice, lucrurile care au fost și lucrurile care vor fi." Selected Messages, book 2, 104.

Cele două table ale lui Habacuc 1 din 95

Introducere la Cele Două Table ale lui Habacuc și Strigătul de la Miezul Nopții

În această serie, vom analiza cele două table ale lui Habacuc — Graficele din 1843 și 1850 — pe o perioadă extinsă. Vom începe prin a așeza la locul ei Strigarea de la Miezul Nopții. După cum s-a menționat, o mare parte din prezentările inițiale vor fi o recapitulare pentru aceia care sunt familiarizați cu această solie, dar, deoarece pregătim o serie care poate fi studiată de persoane noi în această solie, trebuie să le expunem câteva idei de bază. Vom începe cu Strigarea de la Miezul Nopții, concentrându-ne asupra unui aspect întâlnit în prima viziune a lui Ellen White. Să citim primul paragraf din Christian Experience and Teachings, pagina 57.

> "Nu mult timp după trecerea timpului în 1844 mi-a fost dată prima mea viziune deschisă. O vizitam pe doamna Haines în Portland, Maine, o soră iubită în Hristos, a cărei inimă era unită cu a mea. Eram cinci, toate femei, îngenuncheate în liniște la altarul familial. În timp ce ne

rugam, puterea lui Dumnezeu a venit asupra mea ca niciodată mai înainte.”

Aceste cinci femei, ale căror inimi erau strâns unite cu Sora White, nu se împotriveau niciunei manifestări a puterii lui Dumnezeu. În mod semnificativ, toate erau femei, reprezentând biserica, și erau cinci la număr, ceea ce poate fi văzut ca simbolizând cele cinci fecioare înțelepte. Aceasta este doar o observație.

„Am avut impresia că eram înconjurată de lumină și că mă ridicam tot mai sus de pe pământ. M-am întors să caut în lume poporul advent, dar nu l-am putut găsi, când un glas mi-a spus: «Privește din nou și privește puțin mai sus.» Atunci mi-am ridicat ochii și am văzut o cărare dreaptă și îngustă, înălțată mult deasupra lumii. Pe această cărare, poporul advent călătorea spre cetate, care se afla la capătul îndepărtat al cărării. Ei aveau o lumină strălucitoare așezată înapoia lor, la începutul cărării, despre care un înger mi-a spus că era Strigătul de la Miezul Nopții. Această lumină strălucea de-a lungul întregii cărări și le lumina picioarele, ca să nu se poticnească. Dacă își țineau privirile ațintite asupra lui Isus, care era chiar înaintea lor, conducându-i spre cetate, erau în siguranță. Dar, curând, unii au obosit și au spus că cetatea era foarte departe și că se așteptaseră să fi intrat în ea mai înainte. Atunci Isus îi încuraja ridicându-Și brațul Său drept slăvit, iar din brațul Său venea o lumină care se unduia deasupra cetei advente, iar ei strigau: «Aleluia!» Alții au tăgăduit cu nechibzuință lumina dinapoia lor și au spus că nu Dumnezeu îi condusese atât de departe. Lumina dinapoia lor s-a stins, lăsându-le picioarele într-un întuneric deplin, și s-au poticnit, au pierdut din vedere ținta și pe Isus și au căzut de pe cărare, jos, în lumea întunecată și rea de dedesubt.”

William Miller și Strigătul de la Miezul Nopții

În această primă prezentare, după stabilirea câtorva puncte, vom discuta despre Conferința Adventistă de la Low Hampton din decembrie 1844. La această conferință s-au adunat câțiva milleriți, iar William Miller a respins înțelegerea Strigătului de la Miezul Nopții. Logica aici este că această viziune, deși este pentru noi toți, a fost în mod deosebit pentru William Miller.

În aceeași lună, William Miller a tăgăduit lumina dinapoia lor — Strigătul de la Miezul Nopții — fapt care avea să-l facă să cadă de pe cărare în lumea rea de dedesubt. Vom cerceta implicațiile acestui fapt. Dovezile istorice arată că toți milleriții credeau că împlineau parabola celor zece fecioare; acest lucru era de obște cunoscut între ei. Vom arăta că William Miller avea o înțelegere a ceea ce era Strigătul de la Miezul Nopții. Miller credea că Strigătul de la Miezul Nopții era solia ceasului judecății din Daniel 8:14 și Apocalipsa 14:6-9. El credea că solia pe care a început să o vestească la începutul anilor 1830 era Strigătul de la Miezul Nopții, „Iată, vine Mirele”, și că Isus venea în lume ca Mire.

మిల్లరైట్ చరిత్రలో ఎక్కువ భాగం వరకు, వారు తాము పది కన్యల ఉపమానాన్ని నెరవేర్చుచున్నామని నమ్మారు; అయితే “అర్ధరాత్రి కేక” అనేది తాము వ్రాకటిన్తూ వచ్చిన సందేశమనే వారు భావించారు. అయితే, 1844 వేసవికాలానికి వచ్చేసరికి, ఒక కొత్తదైన మరియు సరైన అవగాహన వెలుగులోకి వచ్చింది: “అర్ధరాత్రి కేక” అనేది ఏడవ నెల ఉద్యమమే, మరియు యేసు ఏడవ నెల పదవ దినమున వచ్చెదనని ఎదురుచూచబడెను. అదే నిజమైన “అర్ధరాత్రి కేక.” 1844 డిసెంబరులో మిల్లర్ నిజమైన

“అర్ధరాత్రి కేక”ను తిరస్కరించినప్పుడు, అతడు 1844 వేసవికల చరిత్రను తిరస్కరించి, అది కేవలం 1830ల సాధారణ సందేశమే అనే తన పూర్వస్థితికి మరలిపోయాడు. “అర్ధరాత్రి కేక” యొక్క గతిశీలతలను గ్రహించడం అత్యంత కీలకం. మిల్లరైట్‌లు 2520ను ఎట్లు గ్రహించారో అట్లే మీరు గ్రహించనియెడల, “అర్ధరాత్రి కేక”ను మీరు గ్రహించలేరు. మిల్లరైట్‌లు “అర్ధరాత్రి కేక”ను ఎట్లు గ్రహించారో అట్లే మీరు గ్రహింపలేకపోతే, మీరు మార్గమును విడిచి కిందనున్న దుష్ట లోకములో పడిపోతారు.

이 발표에서 우리는 오늘날 재림교회가 공개적으로 거부하는 도표상의 몇 가지 진리로부터 시작할 것이다. 제칠일안식일예수재림교회의 성경연구소와 대부분의 재림교회 신학자들은 2520을 거부한다. 우리는 진행하면서 이것을 성경적으로 다룰 것이나, 먼저 엘렌 화잇이 2520을 전적으로 지지하고 있음을 보일 것이다. 또한 성경연구소와 대부분의 신학자들은 매일에 대한 선구자들의 이해도 거부한다. 우리는 매일이 이교주의라는 선구자들의 이해를 거부하는 것이 예언의 신을 거부하는 것임을 보일 것이다. 성경연구소는 또한 나팔들—곧 다섯째 나팔과 여섯째 나팔—에 대한 선구자들의 이해를 공개적으로 거부한다. 우리는 나팔들에 대한 선구자들의 이해를 거부하는 것이 예언의 신을 거부하는 것임을 보이는 것으로 시작할 것이다.

Astăzi, cei mai mulți adventiști sunt, în cel mai bun caz, neclari cu privire la cele 1290 și cele 1335. Fără înțelegerea pionierilor asupra celor 1335, nu există nicio justificare biblică pentru identificarea timpului de întârziere care a început la 22 martie 1844. Fără înțelegerea timpului de întârziere, nu se poate pricepe dinamica Strigătului de la Miezul Nopții. Fără înțelegerea Strigătului de la Miezul Nopții, omul cade de pe cărare în lumea rea de dedesubt. Vom arăta aceste adevăruri pe hartă în termenii aprobării clare a Spiritului Profeției, iar apoi le vom analiza din Cuvântul lui Dumnezeu. Dar mai întâi trebuie să vedem ce a înconjurat istoria millerită și ce a produs Strigătul de la Miezul Nopții.

Istoria Millerită și venirea primului înger

Tangira kuri Uriah Smith wo mu gitabo Thoughts on Daniel and Revelation, urupapuro rwa 521, kugira ngo twerekane amateka y’Abamillerite kandi tuganire ku wa 1798. Uriah Smith arandika ati: “Igenabihe ry’ibyabaye byo mu Byahishuwe 10 rirushaho kumenyekana binyuze ku kuba uyu mumarayika ari umwe n’umumarayika wa mbere wo mu Byahishuwe 14.” Mu Byahishuwe 10, hamanuka umumarayika ukomeye avuye mu ijuru afite agatabo gato kabumbuwe mu kuboko kwe. Ellen White atumenyesha ko uyu mumarayika ukomeye ari Yesu Kristo, kandi ko ako gatabo gato ari Igitabo cya Daniyeli. Ku iherezo ry’umutwe wa cumi, Yohana abwirwa kurya ako gatabo gato, kakazaba karyoshye mu kanwa ke ariko kakamurura mu nda. Yohana ahagarariye amateka y’Abamillerite, aho ubutumwa bwa Daniyeli buba buryoshye ariko bukarangira mu gutenguha gushaririye. Umumarayika ukomeye wo mu Byahishuwe 10, nk’uko abapayoniya babyumvaga, ni wa mumarayika wa mbere wo mu Byahishuwe 14—ni umwe kandi ni wa wundi mumarayika.

Adesea nu stăruim prea mult în a fi specifici cu privire la acești îngeri din Apocalipsa, dar ar trebui. Îngerul cel puternic din Apocalipsa 10 este, de asemenea, îngerul despre care William Miller a crezut că împlinea Strigătul de la Miezul Nopții prin săvârșirea lucrării primului înger din Apocalipsa 14: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui.” Ceasul

judecății Lui se referă la Daniel 8:14. Acești îngeri identifică diferite aspecte ale lucrării împlinite.

Revenind la Uriah Smith: „Cronologia evenimentelor din Apocalipsa 10 este stabilită și mai departe prin faptul că acest înger este identic cu primul înger din Apocalipsa 14.” El explică ce îi leagă între ei: amândoi au de proclamat o solie specială, amândoi își rostesc proclamarea cu glas tare, amândoi folosesc un limbaj asemănător cu referire la Creator, iar amândoi proclamă timpul — unul jurând că timp nu va mai fi, iar celălalt vestind că a venit ceasul judecății lui Dumnezeu. Solia din Apocalipsa 14:6 este situată de această parte a începerii timpului sfârșitului.

Uriah Smith afirmă că vremea sfârșitului este anul 1798, iar mesajul din Apocalipsa 14 urmează după aceea. El scrie: „Dar mesajul din Apocalipsa 14:6 este situat dincoace de începutul vremii sfârșitului. El este o proclamare că a venit ceasul judecății lui Dumnezeu și, prin urmare, trebuie să-și aibă aplicarea în ultima generație. Pavel nu a predicat că a venit ceasul judecății. Luther și conlucrătorii săi nu au predicat aceasta. Pavel a vorbit despre o judecată viitoare, într-un viitor nedefinit, iar Luther a așezat-o la cel puțin trei sute de ani depărtare de vremea sa. Mai mult, Pavel avertizează biserica împotriva oricărei astfel de propovăduiri, anume că a venit ceasul judecății lui Dumnezeu, până la un anumit timp.” În 2 Tesaloniceni 2:1-3, Pavel spune că ziua lui Hristos nu este aproape până când nu vine mai întâi lepădarea de credință și nu este descoperit omul fărădelegii. Pavel introduce omul fărădelegii, cornul cel mic, papalitatea și acoperă cu o avertizare întreaga perioadă a supremației lui, care a continuat 1260 de ani, încheindu-se în 1798.

În 1798, restricția împotriva proclamării apropierii zilei lui Hristos a încetat. Timpul sfârșitului a început, iar pecetea a fost luată de pe cărticica cea mică. De atunci, îngerul din Apocalipsa 14 a ieșit. Uriah Smith spune: „Dacă vei vedea aceasta”, din 1798, mesajul primului înger a ieșit. În 1798, primul înger din Apocalipsa 14 apare în istorie — aceasta este înțelegerea pionierilor. De atunci, îngerul din Apocalipsa 14 a proclamat că a venit ceasul judecății lui Dumnezeu, iar îngerul din capitolul zece și-a luat poziția pe mare și pe uscat, jurând că vreme nu va mai fi. Identitatea lor este de netăgăduit. Toate argumentele care îl localizează pe unul sunt valabile și pentru celălalt. Generația prezentă este martora împlinirii acestor două profeții. În predicarea adventului, mai ales din 1840 până în 1844, a început împlinirea lor deplină și circumstanțiată.

Smith marchează anii 1840 și 1844 în legătură cu sosirea primului înger din Apocalipsa 14 în 1798, dar marchează, de asemenea, primul înger în 1840, când solia este împuternicită. În propovăduirea adventului, mai ales din 1840 până în 1844, a început împlinirea lor deplină. Poziția îngerului cu un picior pe mare și unul pe pământ denotă întinderea largă a proclamării sale. Solia urma să traverseze oceanul și să se extindă la diferite națiuni, iar proclamarea adventului a ajuns într-adevăr la fiecare stațiune misionară din lume. Din 1840, solia primului înger, potrivit lui Ellen White, a fost dusă la fiecare stațiune misionară din lume. Aceasta s-a împlinit când principiul zi-an al profeției biblice a fost confirmat prin prăbușirea Imperiului Otoman. Nu ne ocupăm în acest punct de detalii, ci așezăm cadrul pentru istoria millerită și dinamica Strigătului de la Miezul Nopții.

Evenimente istorice-cheie: 1833 și căderea stelelor

In 1833, a avut loc căderea stelelor. Ellen White comentează în Tragedia veacurilor, pagina 333: „În 1833, la doi ani după ce Miller a început să prezinte în public dovezile apropiatei veniri a lui

Hristos, a apărut ultimul dintre semnele făgăduite de Mântuitorul ca indicii ale celei de-a doua veniri a Sale. Isus a spus: «Stelele vor cădea din cer.» Matei 24:29. Iar Ioan, în Apocalipsa, a declarat, pe când privea în viziune scenele care aveau să vestească ziua lui Dumnezeu: «Stelele cerului au căzut pe pământ, cum își aruncă smochinul smochinele verzi, când este scuturat de un vânt puternic.» Apocalipsa 6:13. Această profeție și-a găsit o împlinire izbitoare și impresionantă în marea ploaie de meteoriți din 13 noiembrie 1833."

Mărturia lui William Miller consemnează: „Într-o sâmbătă, după micul dejun — în vara anului 1833 — m-am așezat la biroul meu ca să cercetez un anumit punct și, când m-am ridicat să ies la lucru, mi-a pătruns în suflet cu o putere mai mare ca niciodată: «Du-te și spune lumii.» Impresia a fost atât de bruscă și a venit cu atâta putere, încât m-am prăbușit înapoi pe scaunul meu, spunând: «Nu pot merge, Doamne.» «De ce nu?» părea să fie răspunsul, și atunci mi-au venit în minte toate scuzele mele, lipsa mea de destoinicie; dar tulburarea mea a devenit atât de mare, încât am încheiat un legământ solemn cu Dumnezeu că, dacă El va deschide calea, mă voi duce și îmi voi împlini datoria față de lume. «Ce vrei să spui prin deschiderea căii?» părea să-mi vină în minte. Ei bine, am spus eu, dacă aș primi o invitație de a vorbi în public în vreun loc, mă voi duce și le voi spune ce găsesc în Biblie despre venirea Domnului. În clipa aceea, toată povara mea a dispărut. Și m-am bucurat că probabil nu aveam să fiu chemat astfel, căci nu primisem niciodată o asemenea invitație, încercările mele nu erau cunoscute și aveam prea puțină așteptare că voi fi invitat în vreun câmp de lucru. Cam la o jumătate de oră după aceasta, înainte de a fi părăsit încăperea, a intrat un fiu al domnului Guilford din Dresden, la aproximativ șaisprezece mile de locuința mea, și a spus că tatăl său îl trimisese după mine și dorea să merg acasă cu el, presupunând eu că voia să mă vadă în vreo chestiune de afaceri. L-am întrebat ce dorea. El a răspuns că a doua zi nu avea să fie nicio predicare în biserica lor și că tatăl său dorea să vin și să vorbesc poporului despre subiectul venirii Domnului. M-am mâniat îndată pe mine însumi pentru că făcusem legământul acela. M-am răzvrătit pe loc împotriva Domnului și am hotărât să nu merg. L-am lăsat pe băiat fără să-i dau vreun răspuns și m-am retras, într-o mare tulburare, într-un crâng din apropiere. Acolo m-am luptat cu Domnul timp de aproape un ceas, străduindu-mă să mă eliberez de legământul pe care îl făcusem cu El, dar n-am putut găsi nicio ușurare. Mi-a fost apăsat asupra conștiinței gândul: «Vei face un legământ cu Dumnezeu și-l vei călca atât de curând?» și păcătoșenia nespus de mare a unei asemenea fapte m-a copleșit. În cele din urmă m-am supus și I-am făgăduit Domnului că, dacă mă va susține, mă voi duce, încrezându-mă în El că-mi va da har și putere să împlinesc tot ce va cere de la mine. M-am întors la casă și l-am găsit pe băiat încă așteptând. El a rămas până după cină, iar eu m-am întors cu el la Dresden." Astfel a început Miller, în vara anului 1833, să prezinte public solia. În decembrie 1833, căderea stelelor a adăugat solemnitate soliei sale.

1840: Împlinirea profeției și Imperiul Otoman

În anul 1840, Ellen White comentează asupra unei remarcabile împliniri a profeției. Acest pasaj este adesea contestat în Spiritul Profeției, unii susținând că Uriah Smith l-ar fi introdus în Tragedia veacurilor, însă aceste argumente sunt neîntemeiate. Ea vorbește despre succesiunea împlinirilor profetice care au condus până în 1840, inclusiv căderea stelelor și Ziua Întunecată. Ea scrie: „În anul 1840, o altă remarcabilă împlinire a profeției a stârnit un interes larg răspândit."

Ea se referă la profeția biblică, nu doar la o predicție omenească făcută de Josiah Litch. Cu doi ani mai înainte, Josiah Litch, un slujitor de seamă care propovăduia a doua venire, publicase o expunere a Apocalipsei 9, prezicând căderea Imperiului Otoman. Potrivit calculelor sale, această putere urma să fie răsturnată la 11 august 1840. La timpul specificat, Turcia, prin ambasadorii ei, a acceptat protecția Puterilor Aliate ale Europei și astfel s-a pus sub controlul națiunilor creștine. Evenimentul a împlinit întocmai prezicerea. Când acest lucru a devenit cunoscut, mulțimi au fost convinse de justețea principiilor de interpretare profetică adoptate de Miller și de asociații săi, iar mișcării advente i s-a dat un avânt minunat. Oameni de învățătură și de poziție s-au unit cu Miller în predicarea și publicarea concepțiilor sale, iar din 1840 până în 1844, lucrarea s-a extins cu rapiditate.

Uriah Smith ne-a spus că primul înger din Apocalipsa 14 a venit în 1798, însă acesta este același înger ca îngerul din Apocalipsa 10. În Apocalipsa 10, lui Ioan i se spune să ia cărticica din mâna îngerului și s-o mănânce, iar ea va deveni dulce în gura lui. Solia millerită a devenit dulce la 11 august 1840, după doi ani de prezicere a prăbușirii Imperiului Otoman pe baza principiului an-zi al profeției biblice. Când evenimentul s-a împlinit întocmai, solia pe care o proclamaseră a devenit dulce în gura lor.

La 11 august 1840, solia a devenit dulce în gura lor. Lui Ioan i se spune să ia cărticica din mâna îngerului care s-a coborât. Îngerul coboară la 11 august 1840, iar acest înger din Apocalipsa 10 este același cu primul înger din Apocalipsa 14. Îngerul din Apocalipsa 14 sosește în 1798, la vremea sfârșitului, însă solia lui este împuternicită în 1840. Ellen White spune că, atunci când evenimentul a devenit cunoscut, mulțimi au fost convinse de corectitudinea principiilor de interpretare profetică adoptate de Miller și asociații săi. Începând cu anii 1930, cu începutul în 1919, dar mai ales în anii 1930, adventismul a respins regulile de interpretare profetică adoptate de Miller și asociații săi — acele reguli fiind metoda textelor-dovadă de studiu al Bibliei.

Harta din 1843 și timpul de zăbovire

Următorul reper profetic din istorie este harta din 1843, realizată în mai 1842. Ellen White spune: „Am văzut că harta din 1843 a fost îndrumată de mâna Domnului și că nu trebuia să fie schimbată, că cifrele erau așa cum le voia El și că mâna Sa era deasupra ei și ascundea o greșeală în unele dintre cifre, astfel încât nimeni nu o putea vedea până când mâna Sa nu avea să fie înlăturată.” Această hartă este un reper profetic, realizat în mai 1842. În iunie 1842, bisericile protestante și-au închis ușile, iar al doilea înger sosește.

Тестимонија, том први, страна 21: „У јуну 1842. године, господин Милер је одржао свој други циклус предавања у цркви у улици Каско у Портланду, држава Мејн. Уз неколико изузетака, различите деноминације затвориле су врата својих цркава пред господином Милером.“ Елен Вајт нас обавештава да, као хришћани адвентисти седмога дана, треба да научимо да расуђујемо од узрока ка последици. Узрок који је навео протестантске цркве да затворе своја врата био је увођење овог дијаграма. Када је дијаграм уведен у мају, протестантске цркве су закључиле да су милерити обманути фанатици.

Prima dezamăgire urmează. Din Tragedia veacurilor, pagina 393: „Încă din anul 1842, îndrumarea dată în această profeție de a scrie vedenia și de a o face lămurită pe table, ca s-o poată citi în fugă cel ce o citește, i-a sugerat lui Charles Fitch întocmirea unei hărți profetice pentru a ilustra vedeniile din Daniel și Apocalipsa.” Charles Fitch, care a murit chiar înainte de Marea Dezamăgire din 22 octombrie 1844, a fost folosit de Domnul în această istorie. El a pregătit harta, care a fost publicată în mai 1842.

Publicarea acestei diagrame a fost considerată o împlinire a poruncii din Habacuc. Nimeni însă nu a observat o aparentă întârziere în împlinirea viziunii. Un timp de zăbovire este prezentat în aceeași profeție. După dezamăgire, acest pasaj din Scriptură a părut semnificativ: „Căci vedenia este încă pentru o vreme hotărâtă, dar la sfârșit va vorbi și nu va minți; chiar dacă zăbovește, așteapt-o, pentru că va veni negreșit, nu va întârzia. Cel drept va trăi prin credință.” Timpul de zăbovire este prima dezamăgire, care are loc la 22 martie 1844. Milleriții preziceau sfârșitul lumii în 1843, folosind calculul biblic al timpului. Când Domnul nu venise până atunci, prima dezamăgire s-a produs la 22 martie 1844. Acesta este timpul de zăbovire.

Acesta este timpul întârzierii din parabola celor zece fecioare, din Habacuc 2 și din Daniel 12. Daniel 12:11 spune: „Și de la vremea când jertfa necurmată va fi înlăturată...” Pionierii au înțeles că păgânismul a fost subjugat în 508, când Clovis i-a învins pe vizigoți. De la vremea când păgânismul este înlăturat și papalitatea este așezată (treizeci de ani mai târziu, în 538), vor fi 1290 de zile. Versetul următor spune: „Ferice de cel ce va aștepta și va ajunge la o mie trei sute treizeci și cinci de zile.” 508 plus 1335 este egal cu 1843. „Ferice de cel ce ajunge la 1843.” Cei 1335 marchează timpul întârzierii, spunând: „Ferice de cel ce va aștepta și va ajunge la 1843.” Dacă susții înțelegerea pionierilor cu privire la necurmata, așa cum face Ellen White, aceasta este limpede.

රූපකය තවදුරටත් පැහැදිලි කිරීමට, යසොයා 30:18 මසෙේ කියයි: “එබැව්න් ස්වාමීන් වහන්සේ බලා සිටින සේක.” මහේ, ස්වාමීන් වහන්සේ දස කන්යාවන්ගේ උපමාවේ මනාලයා වන අතර, උන් වහන්සේ ප්රමාද වන සේක. “එබැව්න් මනාලයා ඔබ කරෙහේ කරුණාකර වීමට ප්රමාද වනු ඇත, එබැව්න් ඔබ කරෙහේ දයාව පනේවීම පිණිස ඔහු උසස් කරනු ලබනු ඇත; මක්නිසාද ස්වාමීන් වහන්සේ විනිශ්චයකාර දවේයන් වහන්සේය. ඔහු උදසො බලා සිටින සියල්ලෝ ආශීර්වාදලත්හුය.” මයෙ දානියලේ 12:12 සමඟ ගැළපයේ: “1335 දක්වා බලා සිට පැමිණනෙ තැනැත්තා ආශීර්වාදලත්ය.” මනාලයා 1844 මාර්තු 22 දින ප්රමාද වයේ. පළමු බලාපොරොත්තු භංගයට පැමිණ එව්ට බලා සිටීම සමඟ සම්බන්ධ වූ ආශීර්වාදයක් ඇත. ඔබ මහේ පැමිණි ව්ට, ඔබ බලා සිටිය යුතුය. ඔබ කුමක් උදසො බලා සිටින්නේද? හබක්කුක් 2:3 මසෙේ කියයි: “මක්නිසාද දර්ශනය තවම නියමිත කාලයකට අදාළය; එහතේ අවසානයේදී එය කථා කරනු ඇත, බොරුවක් නොකියනු ඇත; එය ප්රමාද වුවද, එය උදසො බලා සිටින්න.” 1335 වතෙ පැමිණීමේ ආශීර්වාදය නම්, ස්වාමීන් වහන්සේ මධ්යරාත්රියේ හඬ ඉෂ්ට කරන මමෙ ඉතිහාසයට පැමිණීමේ ආශීර්වාදයයි.

Nu tuturor li se va îngădui să participe la Strigătul de la Miezul Nopții. Unii au mers împreună cu milleriții nu din pricina propriei lor experiențe personale cu Isus Hristos sau a studiului personal al Cuvântului lui Dumnezeu, ci din teamă. Înainte ca Strigătul de la Miezul Nopții să vină, Domnul îi

desparte pe acești frați de mișcare. Prima dezamăgire face parte din procesul de pregătire pentru Strigătul de la Miezul Nopții. Potrivit lui Ellen White, dacă nu înțelegem acest lucru, cădem de pe cale în lumea rea de dedesubt.

Împuternicirea soliei celui de-al doilea înger

Din Early Writings, pagina 238: „Spre sfârșitul soliei celui de-al doilea înger, am văzut o mare lumină din cer strălucind asupra poporului lui Dumnezeu. Razele acestei lumini păreau strălucitoare ca soarele și am auzit glasuri de îngeri strigând: «Iată, Mirele vine!»” Aceasta era Strigarea de la Miezul Nopții, care trebuia să dea putere soliei celui de-al doilea înger. Pionierii au înțeles că solia primului înger a sosit în 1798, dar a fost împuternicită odată cu prăbușirea Imperiului Otoman în 1840. Toate soliile sosesc la un anumit moment în timp și, după aceea, sunt împuternicite. Solia celui de-al doilea înger sosește la 22 martie 1844, când bisericile protestante și-au închis ușile împotriva soliei millerite. Strigarea de la Miezul Nopții împuternicește solia celui de-al doilea înger. Solia celui de-al treilea înger sosește la 22 octombrie 1844 și este împuternicită atunci când i se alătură îngerul cel puternic din Apocalipsa 18. Fiecare solie sosește în istorie și, după aceea, este împuternicită. Acest lucru este important de înțeles.

Strigătul de la miezul nopții a dat putere soliei îngerului al doilea. Îngeri au fost trimiși din cer pentru a-i trezi pe sfinții descurajați și a-i pregăti pentru marea lucrare care le stătea înainte. Cei mai înzestrați bărbați n-au fost cei dintâi care au primit această solie. William Miller n-a fost primul care a primit această solie; dimpotrivă, el a fost ultimul care a primit-o. El era cel mai înzestrat în înțelegerea soliei, în timp ce Samuel Snow a fost primul. Cei care mai înainte conduseseră în lucrare au fost cei din urmă care au primit-o și au contribuit la amplificarea strigătului. Din punct de vedere istoric, ultima persoană care a acceptat solia Strigătului de la miezul nopții a fost William Miller.

Из „Големата борба“, 376: По време на овластяването на Среднощния вик около 50 000 души напуснаха църквите. Тъй като делото на Милър имаше склонност да укрепва църквите, първоначално то бе посрещнато с благосклонност; но когато служителите и религиозните водачи се произнесоха против адвентното учение и пожелаха да потиснат всяко вълнение по този въпрос, те му се противопоставиха от амвона и отказаха на своите членове привилегията да посещават проповеди за второто пришествие или дори да говорят за надеждата си на общите събрания. Днешните водачи в Адвентната църква, които забраняват преподаването на тази вест в църквата и дори в частни домове, са предизобразени тук в милеритското движение.

Credincioșii s-au aflat într-o mare încercare și nedumerire. Își iubeau bisericile și erau reticenți să se despartă de ele, dar, când au văzut mărturia Cuvântului lui Dumnezeu suprimată și dreptul lor de a cerceta profețiile tăgăduit, au simțit că loialitatea față de Dumnezeu le interzicea să se supună. Cei care căutau să înlăture mărturia Cuvântului lui Dumnezeu nu puteau fi considerați ca alcătuind Biserica lui Hristos. Prin urmare, ei s-au simțit îndreptățiți să se despartă de legătura lor de mai înainte. În vara anului 1844, aproximativ 50.000 s-au retras din biserici.

Înțelegerea lui Miller și adevăratul Strigăt de la Miezul Nopții

Старец Дамстегт дар китоби худ, Foundation of Seventh-day Adventist Message and Mission, мегӯяд, ки Миллер бовар дошт эълони Дониёл 8:14 ва фариштаи якуми Ваҳй 14 ҳамон Нидои Нимашаб аст — «Инак, домод меояд». Ӯ бовар дошт, ки ин паём омадани дуюми Масеҳро муайян месозад. Миллер чунин мешуморид, ки тамоми таърих худи Нидои Нимашаб буд, аммо Эллен Уайт мегӯяд, ки Нидои Нимашаб дар як лаҳзаи мушаххас ба анҷом расид. Самуэл Сноу маърузаи худро «Нидои Ҳақиқии Нимашаб» номид, то онро аз таълими миллериён, ки Нидои Нимашабро паёми умумӣ медонист, фарқ гузорад.

Cei mai spirituali au primit mai întâi solia, iar cei care mai înainte conduseseră lucrarea au fost ultimii care au primit-o și au contribuit la amplificarea strigătului. William Miller, care condusese lucrarea începând din 1833, s-a luptat cu solia Strigătului de la Miezul Nopții atunci când aceasta a venit în august 1844. El nu era sigur cu privire la despărțirea de biserici și predase timp de mulți ani o altă înțelegere a Strigătului de la Miezul Nopții.

William Miller a scris: „Nu fusesem niciodată sigur cu privire la vreo zi anume pentru arătarea Domnului, crezând că nimeni nu putea cunoaște ziua și ceasul. În toate prelegerile mele publicate, după cum se poate vedea pe pagina de titlu, era vorba despre anul 1843. În toate prelegerile mele rostite, le-am spus întotdeauna ascultătorilor mei că perioadele aveau să se încheie în 1843, dacă nu exista vreo greșeală în calculul meu, dar că nu puteam spune că sfârșitul n-ar putea veni chiar înainte de acel timp și că ei ar trebui să fie necontenit pregătiți. În 1842, unii dintre frați au predicat cu mare siguranță anul exact și m-au mustrat pentru că am pus un «dacă».” În mai 1842, diagrama din 1843 a fost publicată, iar frații i-au spus lui Miller să înlăture „dacă”-ul din prezentarea sa.

Miller a continuat: „Presa publică publicase, de asemenea, că aș fi stabilit o zi anume, douăzeci și trei aprilie, pentru venirea Domnului. De aceea, în decembrie al acelui an, întrucât nu puteam vedea nicio greșeală în calculul meu, mi-am publicat convingerea că, cândva între 21 martie 1843 și 21 martie 1844, Domnul avea să vină.” Miller ajunsese deja la concluzia privitoare la a zecea zi a lunii a șaptea și, cu mult înainte ca Samuel Snow să folosească această concluzie pentru a proclama Strigătul de la Miezul Nopții, Miller scrisese despre ea. Miller a fost acela pe care Domnul l-a folosit pentru a pune cap la cap logica pe care Samuel Snow a folosit-o pentru a identifica 22 octombrie 1844.

Miller a scris: „În cursul anului 1843, cele mai violente denunțuri au fost aruncate asupra mea și asupra celor asociați cu mine de către presă și unele amvoane. Motivele noastre au fost atacate, principiile noastre denaturate, caracterele noastre defăimate.” Timpul a trecut, iar 21 martie 1844 a trecut fără arătarea Domnului. Dezamăgirea a fost mare, și mulți n-au mai umblat cu ei. Înainte de acest timp, din 1840, se estima că existau 200.000 de milleriți, dar până în acest punct nu mai rămăseseră decât 50.000.

Miller a continuat: „Anterior acestei perioade, în toamna anului 1843, unii dintre frații mei au început să numească bisericile Babilon și să susțină că era datoria adventiștilor să iasă din ele. Lucrul acesta m-a întristat profund. Nu numai că efectul a fost foarte rău, dar l-am privit și ca pe o denaturare a Cuvântului lui Dumnezeu, o răstălmăcire a Scripturilor.” Miller s-a luptat cu solia

celui de-al doilea înger, ceea ce i-a făcut și mai dificil să primească adevărata solie a Strigătului de la miezul nopții. Această practică s-a răspândit, iar bisericile li s-au închis, stârnind ostilitate și despărțindu-i pe cei mai mulți dintre adventiști de bisericile lor respective.

După ce timpul publicat de el a trecut, Miller și-a recunoscut dezamăgirea cu privire la perioada exactă, dar și-a păstrat credința. El și-a continuat lucrările în Vest în cursul verii anului 1844 până la mișcarea Lunii a Șaptea. Nu a avut nicio participare la această mișcare, cu excepția unei scrisori scrise cu optsprezece luni mai înainte despre rânduielile Legii mozaice care indicau spre acea lună. El nu se aștepta ca de acele subiecte să se facă o asemenea întrebuințare sau ca credința într-o astfel de dovadă să devină un test al mântuirii. El nu a avut nicio părtășie cu mișcarea până cu două sau trei săptămâni înainte de 22 octombrie 1844. Într-o scrisoare către Himes din 6 octombrie 1844, Miller a scris: „Văd o slavă în luna a șaptea pe care nu am văzut-o niciodată înainte... Acum, binecuvântat fie Numele Domnului, văd o frumusețe, o armonie, o concordanță în Scripturi, pentru care m-am rugat multă vreme, dar pe care nu am văzut-o până astăzi. Mulțumește Domnului, o, suflete al meu. Fratele Snow, fratele Storrs și alții, să fie binecuvântați pentru faptul că au fost instrumente în deschiderea ochilor mei. Sunt aproape acasă. Slavă, slavă, slavă, slavă.”

După aceea, Miller a reconsiderat Strigătul de la Miezul Nopții, numindu-l fanatism. Damsteegt observă că Snow și-a luat schița de bază a mesajului Strigătului de la Miezul Nopții din lucrarea anterioară a lui Miller.

Calculele lui Snow, publicate în martie 1844, au stârnit puțină atenție până la adunarea de tabără de la Exeter, 12–17 august 1844. Acolo, data exactă indicată de el pentru întoarcerea lui Hristos a mișcat pe mulți milleriți, aducând efortul lor misionar la apogeu. Răspunsul lor a ajuns să fie cunoscut sub numele de mișcarea Lunii a Șaptea. Deși conducătorii milleriți au fost inițial sceptici, cu câteva săptămâni înainte de evenimentul așteptat, ei s-au alăturat mișcării și au îngăduit ca opiniile lui Snow să fie tipărite și susținute.

Strigătul de la miezul nopții și urmările sale

Prima viziune a lui Ellen White îi arată pe copiii lui Dumnezeu pe o cale spre cer, având în urma lor o lumină numită Strigătul de la Miezul Nopții. Solia prezentată de Samuel Snow trebuie să fie înțeleasă. În mai 1842, au fost tipărite 300 de grafice pentru 300 de predicatori. Până la 22 martie 1844, după prima dezamăgire, graficul a fost pus deoparte și mulți au părăsit mișcarea. Cei care au rămas trebuiau să aștepte. La adunarea de tabără de la Exeter, Snow a arătat că Domnul avea să vină la 22 octombrie 1844, Ziua Ispășirii. Acest lucru i-a constrâns să proclame solia.

Iosif Bates a relatat că, după adunarea de tabără de la Exeter, pe când trecea prin vagoanele trenului, a auzit glasuri repetând: „Iată, mirele vine!” Această mișcare a străbătut Statele Unite în două luni, ducând la Marea Dezamăgire din 22 octombrie 1844.

Damsteegt remarcă, referitor la Conferința adventiștilor de la Low Hampton din 28–29 decembrie 1844, la care au participat Himes și Miller, că Himes a îndemnat la mângâierea sfinților, la trezirea lumii creștine și la proclamarea mântuirii către păcătoși. Câteva săptămâni mai târziu, presa adventă și-a reluat activitatea, iar Himes a declarat deschisă ușa mântuirii. Miller a renunțat treptat

la concepția extremă a ușii închise și s-a întors la viziunea sa originală asupra Strigătului de la Miezul Nopții. În aceeași lună, Ellen White a avut prima sa viziune, care arăta că aceia care resping Strigătul de la Miezul Nopții cad de pe cale. Acea viziune era pentru William Miller tot atât de mult ca pentru oricine altcineva.

Testul final și moștenirea lui William Miller

Din Early Writings, pagina 257: „Atenția mea a fost atunci îndreptată spre William Miller. El părea nedumerit și era apăsat de neliniște și întristare pentru poporul său. Grupul care fusese unit și plin de iubire în 1844 își pierdea dragostea, se împotrivea unul altuia și cădea într-o stare rece, de decădere spirituală. Văzând aceasta, întristarea îi mistuia puterile. Am văzut bărbați de frunte veghindu-l, în primul rând pe Joshua Himes, și temându-se ca nu cumva să primească solia îngerului al treilea.” Solia îngerului al treilea, în acest context, este Sabatul. Pe măsură ce Miller se înclina spre lumina din cer, acești oameni făceau planuri pentru a-i abate mintea de la ea. Influența omenească l-a ținut în întuneric și i-a păstrat influența printre aceia care se împotriveau adevărului. În cele din urmă, Miller și-a ridicat glasul împotriva luminii din cer — Sabatul. El n-a primit solia care i-ar fi explicat dezamăgirea și ar fi revărsat lumină și slavă asupra trecutului. El s-a sprijinit pe înțelepciunea omenească în locul celei divine. Fiind istovit de muncă și de vârstă, el nu era atât de răspunzător ca aceia care l-au ținut departe de adevăr. Păcatul stă asupra lor. Dacă Miller ar fi putut vedea lumina îngerului al treilea, multe lucruri i-ar fi fost explicate. Dar frații săi mărturiseau o iubire atât de adâncă pentru el, încât el gândea că nu s-ar putea despărți niciodată de ei. Dumnezeu a îngăduit să cadă sub puterea morții și l-a ascuns în mormânt de aceia care îl trăgeau de la adevăr. Moise a greșit înainte de a intra în Țara Făgăduită; tot astfel, Miller a greșit când urma curând să intre în Canaanul ceresc. Alții l-au condus să facă aceasta; alții trebuie să dea socoteală pentru aceasta. Dar îngerii veghează asupra prețiosului țărână al acestui slujitor al lui Dumnezeu și el va ieși la sunetul ultimei trâmbițe.

Concluzie: Lecții pentru astăzi

Mu vy’ukuri, William Miller agereranya n’Abadivantisiti b’Umunsi wa Karindwi bo ku mperuka y’isi. Iyerekwa rya mbere rya Ellen White rireba cyane ibihe byacu kurusha uko ryarebaga ibihe bye. Ku mperuka y’isi, Abadivantisiti b’Umunsi wa Karindwi bazanga umucyo w’Induru yo mu Gicuku. Umucyo w’Induru yo mu Gicuku ushobora gusobanuka gusa binyuze mu gusobanukirwa aya mateka. Gucika intege kwa mbere kwejeje mu mutwe w’Abamillerite abari barimo kubera impamvu zitari zo, kandi gutegurira abantu igihe cy’igeragezwa cyari kubayobora mu Ahera Cyane. Abagera kuri uko gucika intege kwa mbere bahirwa gusa nibategereza kugeza ku wa 22 Ukwakira 1844. Icyo gihe cyashyizweho n’Imana kugira ngo kibyare abantu izateraniriza mu Ahera Cyane. Kwanga Induru yo mu Gicuku no kuva mu nzira ni ukwanga aya mateka yose.

William Miller a făcut trei greșeli, iar noi suntem întotdeauna puși la probă prin trei teste. Prima lui greșeală a fost respingerea Strigătului de la Miezul Nopții în decembrie 1844. A doua a fost că a ascultat de oameni în loc de Dumnezeu, ceea ce a dus la a treia lui greșeală: respingerea Sabatului. La sfârșitul lumii, adventiștii de ziua a șaptea vor respinge istoria Strigătului de la Miezul Nopții și chemarea de a se întoarce la vechile cărări, deoarece ascultă de conducătorii lor. Făcând astfel, ei

se pregătesc pentru semnul fiarei, repetând procesul de punere la probă în trei pași al lui Miller, care începe cu felul în care se raportează la mesajul și istoria Strigătului de la Miezul Nopții.

Există doar două profeții care se ocupă de istoria de la prima dezamăgire până la a doua dezamăgire: cele 2300 de zile („Dacă zăboveşte vedenia, aşteapt-o”) și 2520. A respinge 2520 înseamnă a respinge Strigătul de la Miezul Nopții. A respinge Strigătul de la Miezul Nopții înseamnă a cădea de pe cărare în lumea rea de dedesubt.

Vom aborda aceasta mai pe larg în prezentarea următoare.